

سربالایی هم شوق دارد و هم ترس. شوق بالا رفتن و بزرگ شدن و ترس متوقف شدن یا حتی سقوط کردن. رجب و شعبان و رمضان نیز سیری برای همین رشد است، منتها از بعد معنوی. پس این که ما این ماهها را دوست داریم و فرا رسیدنشان را تبریک می‌گوییم، بی‌جهت نیست. اما همه‌مان هم در دل‌مان نوعی اضطراب و نگرانی داریم که نکند - خدای ناکرده - نتوانیم حقیقتش را ادا کنیم و از این روزها مثل بقیه سال رد شویم. این همان خوف و رجاست که هر کس بیش‌تر داشته باشد، مقامش بالاتر است.

خب حالا چه باید کرد؟ مسئله معلوم است و راه حل نامعلوم. شاید یک راه خیلی خوب - و بلکه بهترین راه - آن باشد که برای هر ماه، از صاحب آن کمک بخواهیم تا با دستگیری خودش بتوانیم این سربالایی شیرین را با موفقیت طی کنیم. بله، هر ماه صاحبی دارد که مطمئناً ما را یاری خواهد کرد:

شَهْرُ رَمَضَانَ شَهْرُ اللَّهِ وَ شَعْبَانَ شَهْرُ رَسُولِ اللَّهِ وَ رَجَبُ شَهْرِي

امیرالمؤمنین علیه السلام:

ماه رمضان ماه خدا و شعبان ماه رسول خدا و رجب ماه من است.